

„Zatiaľ sa ti to nepodarilo! A už som unavený večným čakaním a stratami!“ nazlostene zreval čarodejník. Vlci zlovestne zavrčali.

„Tentoraz ťa nesklamem. Radšej zomriem, než by som sa mal vrátiť bez elfky a jednorozca. To ti prisahám!“ odhodlane vyhlásil Mordat.

„Dobre, ja teda tvoju prísahu prijímam,“ odvetil Valgar o niečo pokojnejším hlasom. „Vstaň!“

Maxarel sa váhavo postavil a uprel zrak na čarodejníkovu tvár. Nevidel však nič. Zakrýval ju čierny tieň kapucne. Valgar sa k nemu otočil čelom; bol vyšší než Mordat a pôsobil hrozivo a tajomne. „Tentoraz kráľovnú zeme získaš a privedieš mi ju. Jednorozec ťa bude nasledovať sám, pôjde za ňou kamkoľvek. Aj do pekla, pretože on nevidí nič zlé ani v samých základoch temnôt. Aké pochabé a naivné je dobro!“ Zlovestne sa zasmial. „A ak tvoj brat bude aj naďalej robiť problémy, zabiješ ho. Má poslednú možnosť pridať sa ku mne.“

„Som si istý, môj Spasiteľ, že tentoraz ho presvedčím. Bol nútený vziať na seba svoju pravú podobu. Opäť v ňom vzplanul plameň zla. Pôjde za mnou!“ ubezpečoval čarodejníka Maxarel. Aj napriek svojej krutosti a podlosti brata miloval. Bol to jediné, čo mal. „Lenže tá elfka, Pane... Zdá sa, že začala používať moc dobra, ktorú v sebe nosí. Bojoval som s ňou, ale ešte bola slabá, nedokázala ju ovládnuť.“

„Hlupaňa,“ utrúsil Valgar a odstúpil od Maxarela.

Spoza jeho trónu sa vynorila mačka, takmer rovnako veľká ako dargwllk. Nemala nijakú srst', bola holá ako práve narodené myšie mláďa. Jej vyziabnuté telo obopínala ružovkastá koža. Mala až neprirodzene dlhé nohy a pod odpornou kožou sa jej rysovali kosti a rebrá. Pretiahnutá hlava sa podobala skôr na hlavu jaštera alebo draka; mala jašteriu tlamu aj nozdry, ale nijaké uši. Okolo šikmých očí – na čele a na dlhom ňufáku – sa černelo niekoľko dračích šupín a po celej dĺžke chrbta až po útlý chvost sa jej tiahol hrebeň špicatých ostňov a ostrovčeky šupín.

Maxarel tohto škaredého tvora dobre poznal a z duše ho nenávidel. Krátko sa pozrel do striebriстых ľstivých očí, orámovaných čiernymi šupinami, a radšej rýchlo odvrátil zrak. Valgar v jazyku čiernej mágie volal tvora dechron, ale elfovia ho nazývali ner'kar. Bol to príbuzný

drakov a niekde v pradávnej minulosti mohol mať korene aj u takrov. Vraj mal vynikajúci čuch, dokázal zachytiť pach aj na kilometre ďaleko, a jeho striebřité oči skvelo videli aj v tme. Bol to skvelý stopár.

Všetci boli presvedčení, že ner'kary už dávno vyhynuli. Tento tu však bol. Valgar ho našiel v labyrinte jaskýň a urobil si z neho svojho maznáčika. Správal sa k nemu lepšie než k Maxarelovi a rozmaznával ho, ani čo by to bol ten najkrajší tvor na svete. Maxarelovi však bol odporný, nevidel na ňom nič príťažlivé a nechápal, čo také zázračné na ňom jeho Pán vidí. Možno to bolo len vedomím, že je príbuzný drakov a vyhynutý druh. V každom prípade si ho obľúbil.

Ner'kar sa o čarodejníka začal obtierať ako mačka a vydával pritom zvláštny cvrkot. Valgar ho pohladkal po šupinatej hlave, a keď sa Maxarel pozrel do jeho úlisných očí, videl, ako netvorovi z tlamy vystrelil rozoklaný čierny jazyk.

„Je to hlupaňa,“ zopakoval Valgar. „Ešte stále nepochopila podstatu moci, ktorú v sebe nosí. Zatiaľ nie je nebezpečná, ale dávaj si na ňu pozor.“

„Áno, môj Spasiteľ.“

„A kde sú Drikor s Nirodom? A čo je so skupinou noxogov, ktorých som ti dal, aby si dolapil tých červov, ktorí sa mi opovažujú postaviť na odpor?“

„Dargwllkov som poslal za Veraginom a princeznou do Tmavého lesa. A noxogovia... tí sú všetci mŕtvi, môj Pane.“

Valgar sa k nemu s hnevom obrátil. „Mŕtvi?!“

„Prileteli draci a zabili ich.“

„Draci!“ vykřikol čarodejník tak zúrivo, že ner'kar od neho odskočil. „To oni môžu za to, že všetky moje plány sú v troskách! Tí prekliati elfovia! A tí hlupáci z kráľovstva sa s nimi spojili! Urobili niečo, na čo by som si nikdy netrúfol ani pomyslieť! Spojili sa s drakmi! Ako to, že mi to nenapadlo! Dal som sa zaskočiť a podcenil som odvahu tej elfskej princeznej! A prehral tak vojnu s kráľovstvom!“

Maxarel sklonil hlavu. Jeho Pán zúrilo...

„Teraz sú však slabí,“ pokračoval Valgar pokojnejším, tichším hlasom. Zamieril späť k svojmu trónu a jeho plášť sa za ním prudko zavlnil.